

**Fruarne eller Förklädet.
Comedie i 3 acter. Af D.H.
Upförd första gången på...**

Hummel, Arvid David,

1700-1829 81 Fa Br.

HUMMEL, v. d., *Fruarne*.

Vicc. Tr.

A.
EX. A

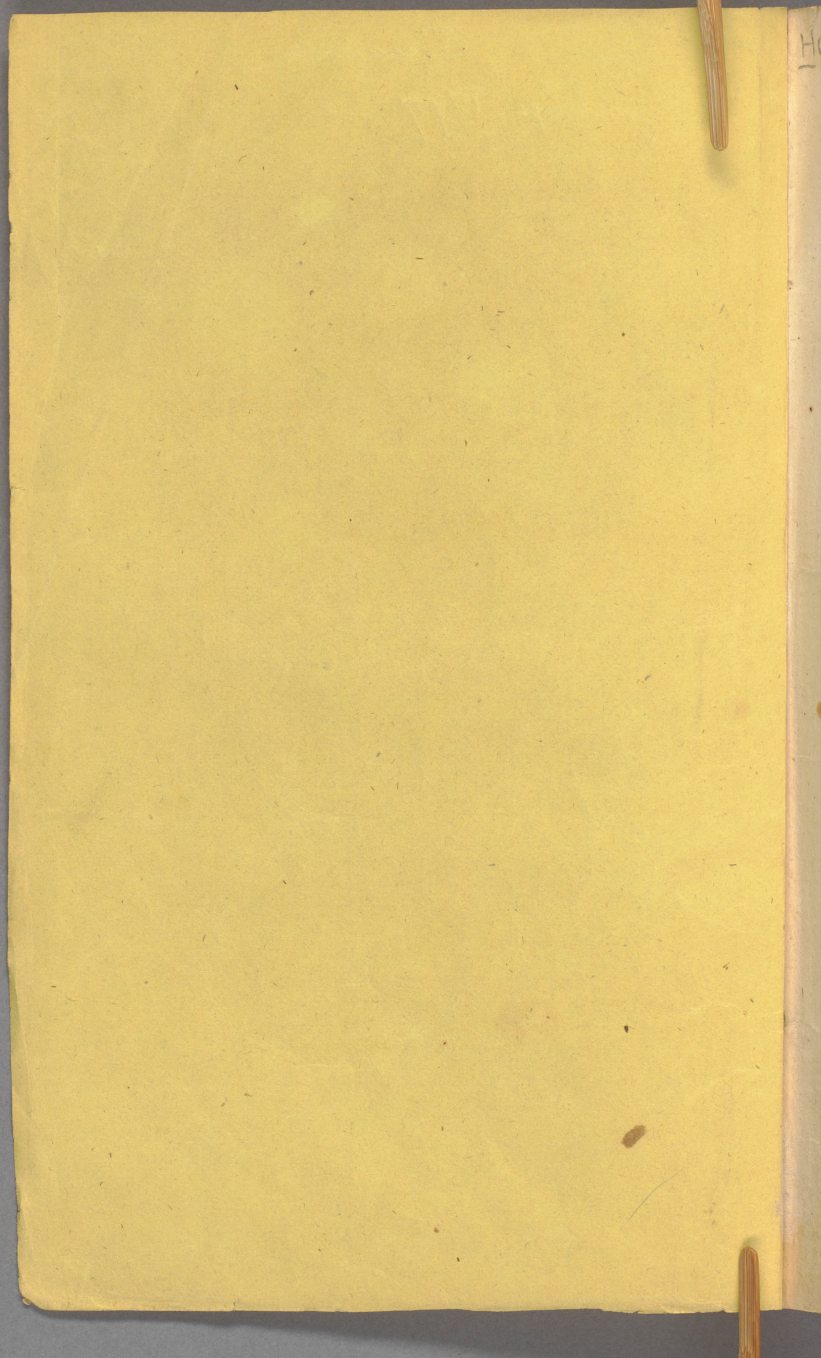
Jonkops. 1797.

Draw.

Pr.

1700-1829

EX. A

Hummel, A.D.

Sv. Saml.
Vitt. Sv.
Dram.
(8r)
1700-1829

FRUARNE ELLER FÖRKLÅDET.

COMEDIE i 3 Acter.

Af

D. H. *(Hummel)*

Upförd första gången på Theatern i Götte-
borg, den 8 Maji 1797.

Jönköping, 1797.

Tryckt hos J. P. MARQUARDT.

PERSONER.

FRU ÅDELGREN, Borgmästare Enka.

FREDRIKA ÅDELGREN, hennes Brorsdotter.

BRUKS-PATRON TÅLGSTEN.

FRU TÅLGSTEN.

POMMERNFELT, afskedad Major.

CARL FRIDSTRÖM, hans Systemson, ung
Handlande.

BARON FLAXENHIELM, Capitain.

SOPHIE, Kammarjungfru hos Fru Adelgren.

HENRIK, Betjent hos Tålgsten.

stie, om sedighet; menar du at jag skulle påtagit mig at föra dig an i verlden, och intet veta huru jag bör styra mig sjelf? — jag är ju Fru, hvad är mig då modestien nödig mera? jag har under flick-tvånget sacket efter dessa privilegier, och jag skulle ej nyttja dem, när jag fått dem?

FREDRIKA. — Men, Charlotte! alt detta tjenar ju endast at förvärra din mans humeur, han är redan för mycket butter, at blott ha varit trenne månader gift, om det faller Gubben in at fara på Landet?

FRU T. — Så låter jag honom resa —

FREDRIKA. Och följer förmodeligen med sjelf?

FRU T. — Med min man på Landet! jo, det skal du se; — jag skulle lämna Assembleerne och Conserterne för at göra et ewigt dumhufvud til viljes, som äger precist ingen annan merit än den at han är rik, som sofver sin nästa tid och ej en gång om nätterne kan vara vaken; jag skulle, tycker du, låta honom föra mig på et gammalt Bruk, där aldrig än någon enda bal varit anstald, eller någon enda intrig utförd.

FREDRIKA. — Äfven har du en undransvärd talang at brillera i de sällskaper och någon du så mycket prisar; — jag medger gärna at min Tante aldrig kunde välja någon bättre anförerska för en oförfaren flicka, som skulle föras in i verlden; men jag förundrar mig endast öfver at hennes andäktiga försigtighet ej satte sig emot din begäran.

FRU T. — Ah! jag har nog förstodt maniera gumman; men innan våra förmiddags visiter komma och hindra oss, låtom oss hjelpta up dessa Coëffirer, det går för ingen del an at i morgon på Assembleen vara lika kladda som i går. — Se här, Fiken! — sätt dig.

(De låtta sig vid bordet).

FRED-

FREDRIKA. Och jag vil begagna mig af denna stunden för at göra dig en fråga: — säg — Charlotte! älskar du värligen den där Baronen, som i går förföljde dig beständigt, älskar du honom mera än din man?

FRU T. — Än min man! ha! ha! ha! än min man! när har jag väl nånsin älskat min man; menar du då at det är en nödvändighet för at vara Fru? — Ack! då blefve ej många gifta här i verlden; Han har ju pengar har jag sagt dig, Baron har inga, hvad vil du jag skulle göra; — gifta mig med den rike, gamle, fule gubben och älska den unga, vackra, men fattiga Baronen; se det är hvad hvarje förnuftig flicka gjort, och så gjorde äfven jag.

FREDRIKA. Men vet du, då ha vi et ganska olika begrepp om förnuft. — Du känner ganska väl, at mit hjerta ej är fritt; men at et ögonblick kunna ge min hand åt den, som ej behärskar mit hjerta, skulle jag ej kalla förnuft, utan fel.

FRU T. — Så, min lilla moraliska Dame! du är också med all din ömhet, all din ömma förnuftiga ömhet en ganska olycklig flicka, ty hvad hopp har du väl at få Fridström, så länge din gamla Tante ej ger sit bifall; och at sjelf kasta dig i Älska-rens armar, det förbjuder dig din moral, din —

FREDRIKA. — Ja! den förbjuder mig alt, som strider mot anständigheten; et godt namn är det jag måst eftersträfvar; — och då en Fru otadlad får förgåta sin pligt, kan ej en flicka göra et enda steg, oskyldigt eller brottligt, som ej straxt häcklas af tusend tungor.

FRU. T. Men sådant sätter man sig öfver; hvad mer om Allmänheten säger: Fredrika Adeltgren är fastligt kär i Carl Fridström, han är så i henne, och hon belönar honom därför; — hvem menar du väl

beskärmar sig häröfver; — precist inga andra än de, som äro afundsjuke på din lycka, och gjorde mer om de voro i ditt ställe; Tro mig, min bästa vän! — när din Tante gjorde mig det nöjet at få föra dig in i Societeten, gjorde jag mig äfven et sjelf, at få styra dina steg på Kärlekens ban.

FREDRIKA. — Nej! — tack, Charlotte! där vil jag hållt gå utan förklåde; och om den en gång gör mig lycklig, så försäkrar jag dig, at det endast blir Carl, som kommer at leda mig.

FRU T. — Eller du honom; — du kånuer så li-
ter Karlarne ännu, de äro aldeles som ympvax, en
vand finger böjer dem hur man vil, men handterar
man dem med för mycken värma, så klibba de sig så
fast, at man har all möda i världen at göra sig af
med dem; — hör du, jag talar af ärfarenhet;

FREDRIKA. Så, at du aldeles gör mig bestört; —
du är väl ej mer än tre år äldre än jag; men jag
är ändå säker at när jag hunnit til din ålder, har
jag ej ärfarit tredjedelen af hvad du försökt.

FRU T. — Jag funderade länge på en plan at
befordra din Kärlek; — men som jag sedan fann, ha-
de du sjelf satt hinder för den; jag ville gifta dig med
Major Pommernfelt, och göra hans Systersson til din
Amant; se då hade du ändå fått i all frid och ro
älska din Carl; — men et stort hinder låg i vägen,
det, at ej Gubben ville ha dig.

FREDRIKA. — Men är det då äfven de der un-
ga Fruarnes Skyldighet at ställa til giftermål bland
ungdomen?

FRU T. Ej så egenteligen de ungas; de gamla
Fruarne ha fått denna omsorgen på sin partage; men
nu, då Kåringarne så mycket eftersträfvat at härma de
unga, så tilvålla sig i hämnad de nygifva en del af
Gummornas rättigheter. — När du blir Fru en gång,
åå

då skal jag vara den första, som skal skynda at ge dig lärdomar och råd; ty det är ännu en hop saker, dem du som flicka ej bör veta; — til exempel, at kunna dra sin man vid näsan, at kunna älska par caprice, at finna fel hos den äldra oskyldigaste, och framför alt en stor regel för fruvar, som föra unga flickor in i verlden, at förstå sätta dessa i en viss skugga, för at så mycket mera sjelfva komma i dagen.

FREDRIKA. — Du är årminstone råmmeligen öpenhjerzig; — men jag hör någon komma på Trappan; — Kanste vi ej böra fortsätta detta samtalet längre.

FRU T. Nej vist intet; det är säkert någon af våra unga Herrar; nå Fiken! var nu ej gauche, kom väl i håg det rådet, jag i går gaf dig, at få tournera discoursen, at den vändes tillbaka med Compliment på dig sjelf.

SCHEN 3.

BARON FLAXENHJELM; DE FÖRRE.

BARON. Åh! god morron, mina charmantta Damer! — hvad jag har varit embarasserad, ledsen, at ej kunna hinna til Er, förr — än nu. Ack, min nådiga Fru! hur har dansen bekommit Er? — Hur fann Mansell Adalgren Balen i går aftons? Har ni ej gjort någon Promenade i dag eller ämna ni ej göra någon?

FRU T. Hvilken fråga vil ni, at vi skola besvara först?

BARON. Oh! pour cela, c'est le même; — hvilken ni vill, min Nådiga! det gifves ej något svar ifrån Er mun, som jag ej vet at vårdeta.

FRU

FRU T. Ni har vårkeligen stigit upp på en charmant sida i dag; — det har förmodeligen ingen sådan där liten händelse i dag rimat, som så ofta plår bringa Er ur Ert glada lynne.

BARON. Hvad för händelse kan Ni väl mena?

FRU T. — Åh! — at ni — så där kunnat för-gåpa er på någon ny skönhet; det plår ofta hån-da Herrarne nu för tiden, och få de om morgonen någon sådan kärleksnyck, så får man merändels ej något godt ord af dem hela den dagen.

BARON. Ny skönhet! Åh nej — vi äro ej aldeles så mycket Ålskare af det nya; -- och skulle desutom ej et par ögon sådana som edra kunna försäkra Er, at alt nytt försvinner, då man får en blick af dem.

FRU T. Flaxenhjelm! ni torde glömma at vi ha en Dame i rummet, som ej länge hedrat vår Societet med sin närvaro; men som —

BARON. - Blott behöfde synas där, för at vinna tusende segrar.

FRU T. Stig upp och nig, Fiken! — hör du ej hvad galanta saker Herr Barón säger dig.

FREDRIKA. Herr Baron läser förmodeligen i min förvirring, hur ovand jag är at höra så mycket smicker.

BARON. — Ovand, och smicker; förlåt mig, min Nådiga, bägge dessa begrepp äro lika falska; ovand måste Ni ej vara, om ej hela vårt kön har blifvit stumt; och smicker kan aldrig sägas til Er.

FREDRIKA. Nu torde åter Charlottes påminnel-se behöfvas; — jag är ej ensam med Er; min Baron.

BARON. Nå jag tror äfven at ni, min sät, i dag kommit öfverens at vaillera mig; --- det är lycka at jag är Militair, et stånd, som altid gjort sig kändt för den starkaste Philosophie.

FRU T. Eller starkaste Courtoisie. —

BA-

BARON. Som ni befäller, mina Damer! det sednare är kanske långt mera nödvändigt för at gå sin värld med heder igenom. —

FRU T. Om ej med heder, åtminstone med fördel; Se det är, efter mit begrepp, den första regel för alla människor; at visa sig med fördel, ger alltid en god tanka om det inre, det förutsätter känslor, och Känslor — äro oändeligen nödvändige nu för tiden.

BARON. — Ja! til ock med alla slags känslor; ty utan dem passerar man så förbannat lätt för at vara känslolös, och det är ingen ting, som mindre recommenderar än köld och liknögdhet. Men de här solida discourserne har ni förmodeligen hämtat ur någon modern morgonbetragtelse; kanske jag kom och afbröt någon lecture; — fortsätten den, mina Damer! jag är oändeligen gärna det vackra könets lärjunge.

FRU T. Nej —! vi förehade ganska alfvar samma ämnen om band, blommor, flor och dylikt, som vift ej roa er.

(Henrik inkommer)

HENRIK. Herr Bruks-Patron anhåller at få tala vid nådig Fru.

FRU T. Jag kommer; — Fiken! håll du Herr Baron sällskap. — (attides, under det hon går) Lutet lämnar jag dem länge ensamme; en oskyldig flicka är den farligaste Rival för en fru.

SCHEN 4.

BARON FLAXENHJELM. FREDRIKA ADELGRÉN.

FREDRIKA. Fru Tälösten har således förrodr Er i mina händer, Herr Baron! —

B

BA.

BARON. — Och jag, jag önskade at aldrig komma ur det förtroendet; — om det vore moder at en ungskarl ej fick visa sig i verlden utan beskydd af en flicka, i stället för at en flicka nu måste ledas af en Fru, så skulle jag i sanning intet finna någon, hvars föreskrifter jag med mera lydnad skulle följa, än edra. — Men moder är så underligt.

FREDRIKA. — Ja, äfven däruti underligt, at man för at lyda dess föreskrifter, talar tvårt emot sin öfvertygelse.

BARON. Men som det alltid är ombytligt, så tillåter det oss äfven ibland at säga sanningen, när det ej mera kan återhålla våra tankar.

FREDRIKA. Är ni road af dans? Herr Baron!

BARON. Jag har blifvit det i går; — Min nådiga! och när man ser Er lätta fot knapt röra golvet, hvem skulle ej finna dansen förtjusande.

FREDRIKA. Ert umgänge med stora verdens damer kommer er at glömma, hvem ni nu talar med; jag är ej upfostrad at höra så mycket granlåter.

BARON. Men väl, at med så mycken rättvisa förtjena dem.

FREDRIKA. (affides) Han gör mig aldeles förbryllad. (högt) Hur finner Ni Musiquen? Herr Baron!

BARON. Gudomlig; då jag ser er vackra hand flyga öfver tangenterna.

FREDRIKA. Men jag spelar ej med den färdighet, som jag önskade, för at kunna öfvertyga er om musiquens skönhet.

BARON, Men med all för mycken för at öfvertyga mig om er egen; — med et ord, Mam-sell Adalgren! — den har i mit hjerta lämnat en bild; —

FREDRIKA, Som försvinner så snart ni lämnat mig.

mig. *Fa! min Baron! litet har jag den äran at känna ert kön, men tilträckeligen för at veta huru ni tror Er böra hemöta et fruntimmer, som ni ser för andra gången, och en händelse lämnar Er til sällskap; har denna någon behaglighet —*

BARON. — Så förstå vi at göra den samma rättvisa;

FREDRIKA: — Men har den ingen, då behagar er artighet at tildela Damerne en mängd egen-skaper, dem de komma at med så mycket större kännedom sakna, då de ej äga tilfälle at förvärfa dem.

BARON. Åh! ni raisonnerar med mera styrka än alla världens magistrar; — skulle man ur detta öskyldiga ansigte kunna låsa så mycken kännedom af världen.

FREDRIKA. Det är just den, jag genom Er vinner. Om jag i er person förestälde mig hela Karl-könet.

BARON. Så gjorde ni ganska rätt, och ni skulle finna den vördnad hela Karl-könet skal täfla om at visa Er.

FREDRIKA. Men de äro iutet alla så artiga som Ni.

BARON. — De ha åtminstone samma känsla; men ganska få så lyckligt tilfälle at yppa den.

FREDRIKA. — Tror ni då, Herr Baron! at det smickrar en flicka, när hon omgifves af sådana berömmare, och innom sig känner med hvad liten rättighet hon kan tilräkna sig alla deras galanta saker; känner ni Damerne nog?

BARON; — En sex-årig ärfarenhet har åtminstone gifvit mig denna inbillningen.

FREDRIKA. Och huru finner ni dem då?

BARON. De charmantaste varelser på jordens yta, skapade til en försmak af all sällhet. —

FREDRIKA. Och til et plågoris för hvar och en, som söker öka deras naturliga egenkärlek.

BARON. Hos Er blefve åtminstone denna sista egenskap omöjelig.

FREDRIKA. Såg intet det, Herr Baron! jag kan en gång bli Fru, och jag vet Karlarnes tankar om dem.

BARON. — Ni har rätt. Men at äfven sådana finnas, som aldeles intet äga någre fel, hvem skulle bättre kunna öfvertyga mig därom än ni sjelf?

FREDRIKA. — Utan fel, nej! det är jag vist intet, Herr Baron! bland andra, har jag äfven ett, nog stort för at märkas af Er; det, at jag alt för länge underhållit detta samtal.

BARON. Hvarföre så det? jag skulle mycket mistagit mig, om jag ej trodde Er vara långt öfver den fördomen, at ej kunna vara ensam med en Karl.

FREDRIKA. — Ah! ni mistager er oändeligen, om Ni tror mig ha något at frugta, och för at öfvertyga er därom, skal jag be er dröja tils min vån kommer; — då kan ni återfinna den glättighet, som nu tyckes ha minskat sig.

BARON. Och äfven få återtaga det tvång, som jag åsidofatt under dessa så fort flydda ögonblick.

FREDRIKA. Hvarföre det? Jag skal be Charlotte, at ni måtte så vara lika upriktig äfven i hennes närvaro, om alt det galanteri, hvarmed ni nu behagat öfverhopa mig, bör äga detta namn.

BARON. Nej! Mamsel Adeln! jag bör lämna Er; men neka mig ej en bön, var tyft mot Charlotte. Emedlertid har jag af ert sällskap fått lå.

lära, at det bästa förklåde för en ung flicka är hennes ofskuld.

(går.)

SCHEN 5.

FREDRIKA ADELGREN.

Sådane äro Karlarne, och olycklig den flicka, som tror dem; — men likväl äro alla karlar ej sådane. — De anse som den största skyldighet at säga of en mängd artigheter, hvarigenom de ofta så förnedra of, at om vi ej hade nog förställning, skulle de alt för lätt märka sin seger; — Jag är fullkomligt öfvertygad at denna Herr Baronen uprepas samma artigheter som Tjugu andra Damer; — Ack! sådan är ej min Carl, han är väl ej så pole-rad som denna fina Herrn; men han här hålsans ro-sor på sina kinder och hjertat i sin blick; och jag vil upriktigt fråga hvilken flicka, som hålst, ställa Carl och Flaxenhjelm framför henne och säga: Se denne granne, lysande, quicke små-Herren; se denne friske, glade, gode Ynglingen, hvem af desse vil du ha til man? — och är säker om at hon valde Carl. — Men jag skal hem til min Tante, som uog lærer brum-ma öfver min långa frånvaro; - - - zyst; — där hör jag Charlotte och Bruks-Patron komma, då sny-ger jag mig helt sagta ut genom andra dörren. —

(går ut.)

SCHEN 6.

TÅLGSTEN. FRU TÅLGSTEN.

FRU T. (ser sig omkring; affides.) Flaxenhjelm och Fredrika borta; — Ack! om de följs åt! (högt) men, mit hjerta lilla! — du kan ju ganska väl begripa, at vi denna årstiden hvarken böra eller kunna lämna Stan; jag åtminstone ej, — och utom dig, skulle väl Staden äfven bli mig tom, det är sant; men —

TÅLGSTEN. Men; som jag säger dig, Charlotte! jag står, vid Gud, intet ut med detta eviga flånget, först Klockan två i säng, och så hela dagen igenom, intet annat än visiter, än baler, än Spectakler; Nej! tro mig, vi ruinera oss sjelfva och ägendom med denna lefnaden.

FRU T. — Men du dömmar alt, blott efter dig sjelf, kom ihog at du har en ung Fru, som ej kan undandraga sig världen; mins du ej öfverenskommelsen före vårt bröllop? —

TÅLGSTEN. Mins du då en annan öfverenskommelse som — du —; Men lika mycket, min vän! alt må vara glömt; endast du nu godvilligt följer med mig til Landet; du skal där lefva et lugnt lif, du skal —

FRU T. Och du skal aldeles ej mer nämna denna resan — (smyger sig intil honom.) Kära Tålgsten; jag kan ju ej duperera alla dessa unga Flickorna, som jag lofvat vara mor för på Assembleerna.

TÅLGSTEN. Finnas här ej hundra, lika så sylslösa fruar i Staden, som du? Kunna de ej fritt så agera mamma åt hvem de vilja, kunna ej flickorna vända sig til dem? är det väl så länge sedan

sedan du sjelf var flicka! som jag sagt, kort och godt, du följer med til Slantforß.

FRU T. (klappar honom) Bästa säcker-Gubbe! du kan ju ej så exponera din fru; den långa resan i denna farliga årstiden;

TÄLGSTEN. (förargad.) — Långa resan! — Charlotte! jag säger dig, dina böner äro fåfånga; du har redan en rimma därmed ur rum och i rum förfölgt mig; vil du nu äfven jaga mig ur detta; och se mig igenkomma fêr at låta spånna för vagnen.

FRU T. (efter långt betänkande och strid med sig sjelf.) Nå väl då! — jag skal följa dig; men först i öfvermorgon; — detta uppskof är nödvändigt, jag skal då lämpa mig efter din fantasi; men med det förbehållet, at du framdeles lämpar dig efter mina.

TÄLGSTEN. Så åntelig en; nå, min Charlotte! packa dina saker tilhopa, öfvermorgon helt bittida resa vi då; — jag får väl lof at göra dig til viljes, men inga böner nu mera, intet uppskof, och inga inventioner. — Farväl, min vän! du vet väl at jag åter hos Hof-Rådet här nere på hörne, til middagen. (då han går; affides) Får jag dig bara väl en gång ur Stan, skal du, min själ, få se dig om, når du kommer hit igen.

SCHEN 7.

FRU TÄLGSTEN.

— Min Gud! — hwart förer mig då min försviflan! — Ah, lika mycket hwart; blott ur armar-

marne på denna förhåteliga Gubben. Vål, Flaxenhjelm! jag skal då höra dit förslag, ge bifall åt din låga och kasta mig i din fann. — Men hur, hvar skal jag råka honom? middagen är förhand, och ingen kan jag lita på; — jo! — (befinnat sig) — jo! — et godt förslag; — i afton klockan 6 skal han möta mig på vårdshuset vid ändan af gatan; — det är då fullkomligen mörkt; han skal vara där med en vagn, och han skal rycka mig ur armarne på min Tyrän; — men hur skal jag få tala med Flaxenhjelm? — omöjligt, hos Adelsgrens finner jag honom vist ej. — Nej! jag måste, jag skal skriva honom til; Stätt mig då bi, Kärlek! — det är at hånnas dig, som jag upoffrar mit lugn, min pligt och mit anseende.
(går).

SCHEN 8.

(Gata.)

MAJOR POMMERNFELT. Hå! — jag är, min själ! så trött, som hade jag jagat et helt Preussiskt Regemente; Det var fan til Promenad; — Ja! så är det, när Kärleken blandar sig med i spelet för en Sextiåra-man. Besitta mig, om någon för Tjugu år tillbaka, då jag än var i min vackaste ålder, hade sagt til mig: — "Hör, Major Pommernfelt! när du blir Sexti år, skal du bli kår; så hade jag, Besitta mig, svarat: du ljuger som en - -; men bättre då, som bättre var, at ingen spådde det; ty då hade jag nu stått med skammen; och gammal militair är jag, och i Pommern har jag också varit med; men ljuga kan jag ändå inret.
— Här,

— Här, som jag står och i förtroende talar med mig sjelf, kan jag väl också fråga mig sjelf helt upriktigt: är du då verkligen kär i Gumman Ädelgren? — och svara med lika mycken upriktighet: det vete fan. — Men efter Gumman är ungefär lika gammal med dig, och har bra pengar, då du däremot har inga, och Syster son din är kär i flickan, så kunde det partiet passa väl å ömse sidor; se, hvisskar alltid mit gamla hjerta, och, besitta mig, har icke det rätt; Förslaget är ypperligt och där felar ej mer än en enda liten obetydlig punkt, som är värkstäl- ligheten.

SCHEN 9.

MAJOREN. CARL FRIDSTRÖM.

MAJORN. Nå, du må tro jag har gjort en promenad, besitta mig, omkring halfva Stan, och är trött som en gammal hyr-kusk. Men hvar fan har du hållt til, hela föremiddagen?

CARL. Ack! min Oncle! jag har varit hos Fru Ädelgren; — men ännu är intet hopp at vänta; — Fredrika är för ung at gifta sig, är hennes beständiga visa, och hvad än värre är, jag fruktar Gumman sjelf vil ha mig.

MAJORN. Dig! hon vil väl fan heller?

CARL. Jo! hör, Oncle! Sedan hon länge omtalt för mig, hvad Syrach skrifver om de unga flickorne och huru man dem skal granneligen äta på; så började Gumman fråga mig, om jag tyckte hon var för gammal at gifta sig.

C

MA-

MAJORN. Därpå svarade du väl, nej! vil jag hoppas?

CARL. — Nej! Oncle! jag så rent ut, at jag tyckte det vara något sent.

MAJORN. Det var rasande dumt gjort; — men fortsar.

CARL. Så tog hon fram salig Borgmästarens portrait, och ville med all magt, at jag skulle vara honom lik, til hårfärgen, til ögonbrynen, och Gud vet ej hvar; sluteligen sade hon, at hon endast ville ha en man som liknade honom; — och Sophie styrkte mig ännu mer i den tanken, at det var til mig Gumman friade.

MAJORN. Detta var, besitta mig! et dunderslag för din Oncle; — vet du, Carl, jag har sjelf tänkt fria til Gumman; men nu, Carl! nu är hela det projectet fan i våld.

CARL. Ah! hvarför så det? Oncle! mig kan hon ju aldrig få; det är väl då så godt at hon åtminstone tar någon utaf oss. Ack! Oncle, det vore kanske en säker utväg at vinna Brorsdotterns hand. Längesedan lofvade Oncle mig at arbeta på detta giftermålet, at göra mig lycklig; ty det är den enda vägen därtil; nu yppar sig tilfälle, nu är Oncles eget intresse blandat med vårt; — nu behöfver jag ej påminna om detta löftes upfyllande.

MAJORN. Nej! Carl! det behöfver du vift ej; men jag spår, besitta mig, ingen lycklig utgång, om vi ej med list kunde lyckas; men list, — fy! det duger, besitta mig, intet för en gammal Knekt, nej! intet för en ung en gång.

CARL.

CARL. Jag frugtar blott, at Oncles hetta bryter för starkt utaf emot Gummans andåktiga upförande; Akta sig, Oncle! at svåra, när Oncle tänker fria; — Gumman har redan beskärmat sig öfver Oncles besitta mig, och Oncles hvad fin

MAJORN; — Ah! det skal hon väl bli vand vid, endast vi först kunde christeligen komma tilhopa; — Kom, Carl, låtom oss öfverlägga saken under middags-måltiden; jag går hem förut, och jag väntar dig snart.

(går.)

SCHEN 10.

CARL FRIDSTRÖM.

Hvar dag nya bekymmer, nya intriger, nya sorger; Ah! det är et rätt hälsvete at vara kår. — Jag i Fredrika, Gumman i mig och Gubben åter i Gumman; — Om derta dubbla giftermål lyckas, då vore min sällhet fullkomlig; men i den ställning sakerne nu äro, lär det ena omöjligen kunna hånda, om ej det andra tillika. Äfven det oroar mig, at Fredrika kommit under Fru Tålgstens anförande; jag fruktat väl intet af det goda, det oskyldiga hjertat, som gör mig Fredrika så dyrbar; men huru mycket förlorar hon ej af den tid, hon så nyttigt kunde använda hemma. — Det är, som en vis ålder skulle för alla flickor sätta gräns för all vidare förkofran, och de sedan blott uti granlåt, pladder och nöjen söka sällheten. — Men Majoru

är säkert redan hemma; jag måste skynda mig
efter honom.

(går.)

SCHEN II.

HENRIK. (med en billet i handen). Til
Capitainen Baron Flaxenhjelm! — nej! min nådiga
Fru, det var, min själ, ej i de rätta händerne
ni lämnade denna billetten; - - - at bära bort
en sådan billet doux utan betalning, därtill har
Henrik för mycken egennytt. Nog skal Herr Ba-
ron få honom; men om han innå desß af
Bruks-Parron kan förskaffa mig ett par Riksdaler,
det får Fruen ej ta illa up.

ACTEN 2.

(Et rum i Fru Adelgrens hus.)

SCHEN I.

SOPHIE. (med et oförseglat bref) Bravo!
— Min Gumma lilla! — jo, du ryckte det just
skulle passa dig at få en sju och tjugu års
Karl til Man. Nej! — Min nådig Fru! —
jag har långt mera omsorg för ert väl, än ni
tvor. Hör bara på, huru hon skrifver:
(låser:) Ålskade Carl! Jag ser knapt någon utväg
at råka dig ensam, ty min Tante årnar sig ej ut i
dag.

dag. — Kom därför precis klockan 6 til vår port; du skal där vidare bli underrättad af din Fredrika. — Har man nånsin i världen sedt en illparigare satan; — men jag känner hela hennes plan och jag skal, de ömma Ålskare ovetande, göra dem en stor tjänst. — Om nu Herr Fridström fick billetten, om han nu vore kl. 6 vid porten; hvem råkade han, manne sin Fredrika? — jo pytt; nej! Kåringen sjelf, som snart i mörkret skulle narra honom at föra sig bort; — men lycka var, at Mamsell just kom, när billetten skulle förseglas, och at jag fick omsorgen med utanskriften; du skal, min själ, råka i helt andra armar; — Men där har jag min fru, — döljom nu brefvet. . . .

SCHEN 2.

FRU ÅDELGREN. FREDRIKA.
SOPHIE.

FRU ÅDELGREN. (brummande) Nej! aldrig guslån har du gjort til nytta i dag; (mildt) Min kåraste Fredrika, mit kåra barn, hvad skal det bli af dig med tiden?

FREDRIKA. — Såg intet det, Tante lilla! — jag har satt opp en hel coëffure hos Charlotte, och sen jag kom hem, har jag gärnerat —

FRU Å. — Ja, gärnerat — och coëffurer; — ja! däraf för är rättu världen; — men ville jag åter fråga dig: har du gjort din morgonbön i dag, har du läst något i Sions sånger? — då — (blir varse Sophie); — Men se

där, kors bevara mig, där står hon och lägger händerna i kors; (lagta) har hon varit?

SOPHIE. Hvar, nådig Fru?

FRU Å. (lagta) Hvar! — hos honom, vet jag.

SOPHIE. (högt) — Hvilken honom?

FRU Å. (sakta) — Tala då sakta, bevara mig! — hos Fridström med billetten?

SOPHIE. (sakta) — Nådig Fru! jag har ju hvarken lac's eller blåck eller pennor.

FRU Å. (sakta) Ja, det är sant; gå in i cabinetet, där står alt på birauen; och skynda dig se'n, var snäll, så skal du få spatsera hela Söndags eftermiddagen.

SOPHIE. Ack, nådig fru! jag skal vist skynda.

(går.)

SCHEN 3.

FRU ÅDELGREN. FREDRIKA.

FREDRIKA. Men hvarför är Tante så grann i dag emot vanligheten; väntar Tante någon hit?

FRU Å. — Grann, intet grann, mit barn! det är syndigt det; nej! hel och ren det är jag alltid, och det så väl i dag som de förra dagarne.

FREDRIKA. Kanske Tante väntar någon frammande; Gamla Majorn eller Fridström?

FRU Å. Fridström! — nej, intet väntar jag honom, intet; han plår nog komma, om ej just för min skul, han; — men se nu, låt oss ej förspilla

spilla den vackra tiden. Tag den där boken, Fredrika! och läs litet för mig.

FREDRIKA. (tar en bok, som ligger på bordet) — Denna boken, (bläddrar i henne) — Ah, Tante, det är ju lille Thomas à Kempis, hvem kan väl läsa den på eftermiddagen?

FRU Å. — Ah, bevara mig! kan hon ej läsa den hvad stund på dagen som helst, — Ack mit bästa barn! oaktat allt hvad jag predikar för dig, så har du ännu den där ungdomen kvar i hufvudet.

FREDRIKA. — Ja bevars väl, om den redden skulle vara förbi; — det skulle väl intet Tante önska?

FRU Å. (affides) I tysthet önskade jag at du vore sjuttio år, så hade jag ingen rival i dig. (högt) — Ja, ja, mit barn, man blir aldrig för bittida stadig här i världen; — vet du, när jag växte up, då voro flickorna annorlunda beskaffade än nu för tiden. —

FREDRIKA. Hur voro de då beskaffade? Tante lilla!

FRU Å. — Aldrig kommo de up på någon Bal eller til någon Collation, förän de voro hela tjugu åren.

FREDRIKA. Men hvad gjorde de då före den riden?

FRU Å. — De läste, de både Gud, de suckade. —

FREDRIKA. — För hvem suckade de? Tante! —

FRU Å. För hvem, om ej för sin syndiga själ; — ja, det var ändå en upbyggelig ungdom; — då kunde de allahanda små vackra konst, som nu aldeles försummas, de voro så anstån-

ståndiga, så sedesamma, at man aldrig kunde komma under fund med —

FREDRIKA. At de ändå i hemlighet voro råte Kära.

FRU Å. — Kära! — Ah bevara mig! mit barn! Nej! så syndiga voro de vist icke; — de voro öfvermåttan dygdiga flickor, som aldeles ej viste af hvad kärlek var.

FREDRIKA. — Liksom Tante skulle inbilla mig, at man ej kan vara dygdig och kär på en gång; se, Tante lilla! — intet gör jag någor, som strider emot dygden, och ändå är jag kär —

FRU Å. (förskräckt) Kär, — nå Gud sig förbarme! mit barn! mit barn! Hvad har du sagt; — stå up i Kempis, pagina Sexton, tredje raden, där har du råd huru du skal komma ifrån Kärleken; — huj, huj, den leda satans frestelse.

FREDRIKA. (Skalkaktigt) — Så — å; pagina Sexton, tredje raden; efter Tante så väl mins stället, läver Tante väl också någon gång ha nyttjat det rådet.

FRU Å. (affides) Den stygga ungen! så förlågen hon gör mig. (högt) — jag — jag — har varit gift, jag.

FREDRIKA. Får man då, när man är gift, intet vara kär?

FRU Å. — Jo, i sin man, mit barn; men ej i någon annan.

FREDRIKA. — Var då Tante kär i någon annan?

FRU Å. I någon annan; sådan ogudaktig fråga; Läs du vackert och bed, Fredrika lilla! at det ej måtte hända dig någon olycka; jag är gammal jag och ärfaren (luckar). Tacka du din lycka, at du har en vis faster, som kan leda dina oförfar-

na steg; — detta lifvet 'är så fullt med törnen,
man blir så ofta stucken, mit barn!

FREDRIKA. Men Tante som så ofta är-
farit alt detta, säg mig då hur det är at va-
ra kår, så kan jag så mycket bättre agta mig
därföre.

FRU Å. (affides) Den sat-ungen, förlåta mi-
na synder! hon har ock nog ärfarenhet sjelf.
(högt) Det är den lede frestaren, mit barn;
den lede Frestaren; men alt detta bör du ej
veta, lef bara i oskuld och var en dygdesam
jungfru. (suckar) Du får nog känna honom
när du blir gift en gång. Men för at åter-
komma til mit ämne, som du så ofta afbrutit,
så sade jag ju at flickorna ej fingo komma up
på någon hal eller i någon collation för än de
voro hela tjugu åren, och då anfördes af någon
Fru.

FREDRIKA. Så at de äfven den tiden be-
höfde Förkläden?

FRU Å. — Ja, men ej sådane som nu för
tiden, hvilka äro lika så mycket barn, som de
sjelfva; — de fördes då up af gamla, ärfarna
matroner, som kunde ge dem råd och sjelfva kån-
de verldens onda, för at ge dem goda preser-
vativer därföre.

FREDRIKA. — Men hvarföre kunde då ej
Tante föra up mig sjelf, hvem kunde väl bättre
preservera mig för verldens onda?

FRU Å. Däri har du aldeles rätt, Fred-
rika lilla! men jag är nu mera ej i den
granna verldens smak; jag har lekt ut, jag,
mit barn!

FREDRIKA. (affides) Och ändå tror jag
Gunman har bra lust at leka än; (högt) men
D Tante,

Tante, hvad gjorde man då för riden på Assemblieserna?

FRU Å. Man gjorde då som nu; — man dansade, man samtalade.

FREDRIKA. Dansade man Contradansar eller Långdansar?

FRU Å. — Nej! mit barn, ingen af dessa ogudakriga Dansar, de äro alla et påfund af den leda sutan, — de bara reta köttens lustar; Nej då dansade man Minuet, och någon gång för at muntra ungdomen, en anständig Pålka; annars suro måst de äldre Damerne och —

FREDRIKA. Förmodeligen håklade de yngre.

FRU Å. — Så, nåspårla! — nej den riden hade man mera ömhet för nästan, som nu, Gunås, ryckes ha försvunnit; man baktalade hvarken äldre eller yngre; man gjorde bara sina små anmärkingar öfver deras fel och önska-
de at få dem rättade.

FREDRIKA. Ja, ja, min lilla Tante! man gör så nu med, och för at vinna detta ändamål, så förtalar man dem; — vet Tante, jag tror intet at världen blifvit hvarken en smula bättre eller sämre nu, än hon var då.

FRU Å. Åh bevara mig! så hon talar; jo, mit lilla barn, världen är på sin sista tid, det är ganska vist det; aldrig hörde man förr så många olyckor öfver Stad och Land, så många ogerningsmän, så mycken hådelse! nu är det bara sagor, och gåtor, och indel och crisiser; — men då, var man så ödmjuk, så kristelig, så helig. — Stackare dig, Fredrika lilla! du stundar til en värld — (afbryter med en suck).

FRED-

FREDRIKA. (affides) Nej! — om jag nu intet gör slut på detta, så lär jag väl få höra en hel aftonsängs-predikan. (högt) — min Tante! men säg mig då, gjorde man ej mera på Assambleerna?

FRU Å. — Hvad vil du väl man mera skulle göra?

FREDRIKA. De unga Flickorna, som första gången kommo up —

FRU Å. — De sutto vid dörrn, mit barn.

FREDRIKA. — Då voro väl alla de unga Karlarne där nere; alla Officerarne? Tante!

FRU Å. Åh, bevars sådant tal! — skulle väl Karlarne vara med de unga flickorne; jo, då hade man säkert fått se Syrachs ord upfyllda.

FREDRIKA. — Ack den Syrach! den kan jag utantil, Tante! men då, om ej Karlarne voro där, hvem kunde då courtfisera Flickorne?

FRU Å. — Courtfisera! — Courtfisera! — nå, förbarma mig; — Gå Fredrika, gå; — du kan aldeles förarga mig til döds; gå, som jag säger, tag Kempis med dig, läs och bed, o-gudaktiga flicka! — courtfisera! gå — gå Fredrika!

FREDRIKA. — Gärna, om min Tante befäller; men Kempis lämnar jag til sällskap kvar.

(går.)

D 2 SCHEN

SCHEN 4.

FRU ADELGREN. Sådan unge, sådan flicka!
 — Ah! bevara mig; hvad ungdomen födes nu
 likväl med mycket kunskaper. — Nu är knapt
 en flicka femton år, förän hon vet lika så myc-
 ket som vi, när vi varit gifta i några måna-
 der. — Ack! den Fredrika! den Fredrika! (ör-
 ändrar tonen til mera ond) — ja; men den sa-
 zans Fredrika! hon sätter mig också myror i
 hufvudet; Sådan trällunge! där går hon och
 beröfvar mig hela mit hopp. Om bara min
 plan slog in ändå. (med en suck) — Aj, mit
 öma hjerta hvad det lider, hvad det klappar; —
 ack! så slog det en gång aldrig för salig Borg-
 måstaren; ej en gång så för den Sectern som
 var hemma i Morbror min Håradshöfdingens
 hus; ej en gång så för den där Capitainen, som
 låg inquarterad hos oss under Kriget, och som
 brände up min Mans peruk julafstion; — Ack!
 det slog aldrig än för någon utaf hela Magistra-
 ten, som det nu klappar för den här Frid-
 ström. — Han kommer säkert hit i eftermiddag,
 låt se hvilken mine som skulle passa mig bäst;
 (går til en spegel) — med denna fångade jag
 min salig man; men — då var jag också tret-
 tio år yngre; tyft, denna passar bättre, med
 den fångade jag Kyrkoherden; men den är alt
 för andåktig är jag rädd. — Aj! det går nå-
 gon i förmaket, var nu på din vagt, Barbara!
 nu kommer säkert - - - - fy, det var den gamla
 styggen.

SCHEN

SCHEN 5.

FRU ADELGREN. MAJOR POM-
MERNFELT.

MAJORN. Åh! mjuka tjenare, min nådig fru! hur står det til? hur står det til?

FRU Å. — Rätt väl, jag tackar öfvermåttan; var så god och sitt ner, Herr Major!

MAJORN. Tack, min Fru; vet ni, jag är just kommen i et angeläget ärende, jag har fått en commissiön af min Systerfön, den här unga Fridström, som ni väl känner.

FRU Å. Jag har den äran, Herr Major! det tyckes vara en skickelig ungdom.

MAJORN. — Ja besitta - - - ja; ja - - det är han, hvad skulle jag säga? ja! han är både skickelig och ung och förmögen.

FRU Å. — Jag tror nog at han har en vacker ägendom; — men själen är det förnämsta, Herr Major! — en obefläckad vandel —

MAJORN. — Ja, den är, ta mig fan, den största klenod —

FRU Å. — Åh Bevars! Herr Major, förskona mina öron, inga svordomar, jag ber.

MAJORN. Jag ber om förlåtelse, min Fru! jag kommer, min själ, intet ihog mig ibland; men hvad var det jag nu skulle säga igen?

FRU Å. (suckar) — Det var vift om er Systerfön.

MAJORN. — Ja det var så; — Nå kort och godt; Goffen är bra och Flickan är så med; — Nå, min fru! — vil ni ge ert samtycke, så gifra vi dem tillhopa.

FRU Å. Hvilken flicka? jag har ännu ej hört nämnas någon.

MAJORN. Ah, gör er nu intet dum, min fru! er Brordotter, menar jag, hon är, ta mig fan, just skapad åt Fridström, — och älska hvarandra göra de, ja! besitta mig, aldeles som Ni och salig Borgmästaren i världen, som folket säger.

FRU Å. — Ja, — folket säger mycket det; men alfvarsamt, Herr Major! har ni väl tänkt på hvad ni gör mig för et förslag; Fridström är ganska förmögen, min Fredrika är väl så med, men

MAJORN. Hvad för men, min Fru Borgmästerinna! i sådan sak, bör, besitta mig, intet något men åga rum; — de äro, som jag säger, just skapta för hvarandra.

FRU Å. — Majorn lofvade mig ju nys, at ej svärja; — den leda styggen förförer så ofta Herr Majorn, och jag är (suckar) så rädd om hvarje medmänniskas själ.

MAJORN. Tack, min Fru, det är hederligt gjort af Borgmästerinnan, det; men låt oss ej komma för långt från saken, jag är gammal Knekt och ej vand vid omsvep. Kort och godt; vi råda göra med våra barn hur vi vilja; kom, — låt oss förlofva dem tilhopa, och det i denna dag, om ni så vil.

FRU Å. I en sak som denna, hvarpå (suckar) deras framtida väl beror, borde man väl afbida himlens vilja, tyckes mig.

MAJORN. Himlens vilja? Ah, himlens vilja är ju tydlig nog, när de älska hvarannan.

FRU Å. — Ja, ja, min Herr Major! men
Kär-

Kärleken kan lika så ofta vara et verk af den onda andan.

MAJORN. Så — har frun funnit det?

FRU Å. (ond) Funnit det; funnit det, — Herr Major, ni glömmer aldeles med hvem ni talar; — bevara mig, hur obelöfvad ni kan vara.

MAJORN. Nå, åter var jag nu för het igen. Nå, nå, förlåtelse; men kom nu, ja eller nej!

FRU Å. Då någas jag neka.

MAJORN. Men vet ni, Fru Borgmästerinna, ni gör er et förbannat elakt råd derigenom, jag hade et sådant skönt förslag til et dubbelt giftermål.

FRU Å. Med hvem då, eller emellan hvilka?

MAJORN. Med Er.

FRU Å. Med mig; (med växande glädje) med mig; är det ert alfvare? Herr Major!

MAJORN. Ja — besitta mig! med Er.

FRU Å. — Nå soår då ej — — Ni kan ej säga et ord utan at inblanda tjoftals eder. Men hvem skulle ni väl föreslå mig til man? det andra kan väl ej ha varit ert narri; kanske (med förlågenhet) kanske ni skulle fria för Fridström — til mig sjelf?

MAJORN. För Fridström. — Nej! min nådig fru! denna förestälta personen — det är just jag.

FRU Å. — Ni! — Major Pommernsfelt?

MAJORN. — Ja; just jag, min Fru! jag har, min själ! länge gått och funderat på detta förslaget; vi äro et par gamla folk båda. —

FRU Å. (stött) — Gamla!

MAJORN. — Ja! — jag är åtminstone ingen

gen dufunge mer; — nå, likamycket, ni skal få vara så gammal ni hålft önskar; men summan är det: jag har just et begär til er, och som detta begär ej kan uppfyllas utan jag får Er, så friar jag nu, besitta mig! kort och godt, — vil ni ha mig, så säg.

FRU Å. (affides) Åter en frestelse af den ledade satan. (högt) — jag har ej den äran at nog känna Herr Majoren.

MAJORN. — Åh; det kan ni lätt komma at göra, jag är ungefär fem fot hög, har ljusa hår och ögonbryn, undersåtlig til växten; hvad själen beträffar, är jag god, rätt fram, upriktig, snar at reta, men lika god igen om en minut; jag har varit i Pommern, har inga penningar och är Sextio år gammal.

FRU Å. (affides) Sextio år; — då är, Guds lof! frestelsen förbi.

MAJORN. Nå, hvad funderar ni på för Er sjelf? Min nådig fru! jag öfverlämnar mig i edra händer.

FRU Å. (suckar) Det lärer ej vara himlens vilja, Herr Major! det är den som knyter och uplöser ågta band, jag vore väl annars så villig, som skyldig; — Nu, tag ej illa up, at jag nödgas neka.

MAJORN. — Så, för tusand! ni vil ej ha mig; ni vil då aldeles ej gifva Er; — nå, men hvad hindrar då at ej Er Brordotter må kunna? — Tyft! här kommer den, som torde ha bättre gåfvor at öfvertala Er än jag. Farväl min fru! (til Carl, som han möter i dörn) Det är en envis satan, så se om du ej bättre lyckas.

) o (

SCHEN 6.

FRU ADELGREN. CARL FRID.
STRÖM.

FRU Å. (affides) — Där har jag honom ; försigtighet, min kåra Barbara!

CARL. (affides) — Alt hopp borta. Gud! — måtte hon kunna bevekas. (högt) — Min nådig fru!

FRU Å. (niger) Ödmjuka tjenarinna. — Er Oncle lämnade mig just nu; — det är en plump och oartig Gubbe; vet ni, han har just, ja! förlåta mina synder, han har just satt min blod i gåsning.

CARL. — Ah, bevars! min nådigaste Fru! jag vil väl ej förmoda; — men han är så oförsigtig, han är så het, han har ändå i dag förerodt mig, at han —

FRU Å. — Ack! näm n det ej; — ah, be. vara mig! han har just consternerat mig, til och med har han vågat göra mig et förslag —

CARL. Som jag med böner, med tårar ville understödja; Ach, hvad lugn får Er på er älderdom skulle det ej vara; at i en gammal, redlig mans famn tilbringa edra dagar och se edra barn lycklige omkring Er; — Min nådigaste Fru! låt denna mälning beveka ert hjerta; — Min Morbror är en så ärlig man, ni en så god, Gudfruktig fru — det skulle bli ett par, et så lyckligt par tillsammans.

FRU Å. (gråter) Ack! så ni rör mig, liksom salig Adalgren altid gjorde, när han läste up för mig någre af sina Borgmästare-Tal, hvilka han höll vid Kungens genomresa eller dylike

E

til-

tilfällena; men jag har ju sagt Er at om jag (iuckar) skal gifva mig, så måste det vara med en man som liknar honom.

CARL. Om han var en god och ädel man, som han säkerligen var, så måste han liknat min Morbror.

FRU Å. — Ack ja, det var han vist; — men, (med ömhet) ni liknar honom ändå mycket mera.

CARL. Jag; min nådigaste Fru! — jag liknar honom ärmästare i et affeende, i den vördnad jag bär för Er. Men huru tusentals skulle ej denna vördnad ökas, om vi blefve närmare förenade.

FRU Å. — Ack ja! hvad hindrar väl det?

CARL. — Ni själf, min fru! ni vil ju ej ge mig er Brordoter.

FRU Å. Jag ser på hennes och ert väl, min Herre! hon är så ung, så oärfaren; och, beware mig Gud, at någonsin gifva mit bifall til någor, som kunde lända henne i framtiden til wehn. Ack, Herr Fridström, denna världen är så full af ondskas, det är så mycken flård, som ungdomen nu för tiden sätter sin häg til, at om värme unga människor komme tillsammans, det skulle aldrig bära sig; Nej, sannerligen det skulle.

CARL. Men huru många olyckliga prof ha vi ej på sådana giftermål, där den ena maken är ung, och den andra gammal; olikheten i ålder —

FRU Å. — Ja, den gör mindre skada än alt för mycken oärfarenhet; — tro mig — hör mig —

SCHEN 7.

FREDRIKA ÅDELGREN.

FRU ÅDELGREN. CARL FRID-
STRÖM.

FRU Å. (affides) — Ack! kunde väl den fat-ungen nånsin komma olägligare.

FREDRIKA. Kanske jag blott hindrar?

CARL. (går emot henne) — Vist ej, Mam-sell! ni kommer just lagom för at vederlägga et skål, som er Tante —

FRU Å. — Vederlägga et skål. Nej! det kan aldeles ej röra henne; - - Nå, bevara mig, hvar har hon varit? hon ser så gråtögd ut, mit barn.

FREDRIKA. — Gråtögd! (affides) — hvad skal jag svara? (högt) — Jag har läst, min Tante!

FRU Å. — Men hvarföre läste hon då ej mera? säkert var det uti Lustgården; — Ja, där äro många härliga betraktelser; — Hvarom var det nu hon läste? det var väl om verk-synden, kan jag tänka, eller hur? min Fredrika lilla!

FREDRIKA. (affides) — Den förargeliga Gumman. (högt) Det var. - - (Sophie inkommer) Öfverstinnan Ståhlsköld.

FRU Å. — Jag kommer, jag kommer. (sakta) — At nu lämna dem ensamme, — sådan för-argelse!

(går med Sophie.)

FREDRIKA. CARL.

CARL. - - I dessa tårar, ägde jag någon del?

FREDRIKA. Ja, min vän! — de runno för dig helt och hållit, du kan ej begripa hvad många sammanstötande händelser, som på en gång förena sig at skilja oss.

CARL — Ack, jag känner en god del af dem.

FREDRIKA. Men intet alla. — Charlotte, det enda ställe där vi med säkerhet kunde råkas; — Charlotte måste i öfvermorgon lämna staden, jag väntar henne hit i eftermiddag, för at taga afsked.

CARL. — Så mycket bättre; — Det stöter väl våra möten, men det återgifver mig mit lugn; vet du, Fredrika! upriktigt har jag ej gillat hela denna connoissance; Charlotte är ingen vän för dig, hon är flygtig, konstig, behagsjuk, — och du, har du ej nog i mig?

FREDRIKA. Nej! min Carl! det här jag ej. — En flicka måste utom sin älskare äfven ha en vän, — någon, til hvilken hon kan säga: Jag älskar och är lycklig.

CARL. — Ja, du har rätt, jag ärkänner det, jag äger äfven en sådan; men det är ingen annan än min Morbor, — denne gamle, redlige mannens Sextio-åriga hjerta, är ännu så öppet för den Sju och tjugu års gamle ynglingen, som vore han en likårig förtrogen.

FREDRIKA. — Ja; men hvar skal jag finna någon, sedan Charlotte är rest? — vet du,

du, med alla sina fel, kan hon ändå ej uphöra at vara mig nyttig; - - En fru, som skal föra en flicka in i verlden, måste ha alla de dårskaper, som göra henne så angenäm i societeten, hon blir annars utskrädd. Charlotte har alla dessa egenskaper; — men de höra mer til hennes yttre väfende, til den ton, hon har varit tvungen anaga för at bli ansedd, än de härleda sig från hennes hjerta; — sådana äro ju de fleste våra unga fruar?

CARL. Ja; men därför ej ostraffelige; och jag säger dig det helt öppet och okonstlat, at om du blir min maka, och du skal vara tvungen låna dig til förklåde åt några unga flickor, som skola in i verlden för at glömma alt det goda de förut lärt; så får du aldeles ej anråga de fel, som andra anse nödvändige.

FREDRIKA. — Ack, min vän! et ögonblicks förställning vore i det fallet din Fredrika omöjlig, — om jag blir din maka, hur kan detta vara en fråga? — Jag skal ju, jag måste ju bli det?

CARL. Ja, du skal, du måste bli det; — men huru, när? - - En enda utväg är öf öppen och den har du altid afslagit: sin egen Fredrika! rummen ha på min mors Landtägendom länge för dig varit färdige, de vänta blott på din ankomst, för at bli hyddor åt de lyckligaste dödlige; — vil du ej bebo dem? — Din Tantes grymhet tvingar ju öf alt mer och mer hvar ögonblick.

FREDRIKA. — Ja! — Carl! fins ingen annan tillflykt, så väliev jag den; jag lofvar dig det.

CARL. Låfvar det; — Bästa Anglafficka!

(kysser med förtjusning hennes hand.)

FRU TÅLGSTEN, DE FÖRRE.

FRU T. — Skönt, mina Turturdufvor! här ha ni väl utöft ämnen til den aldva modernesta Roman; — skada, at ingen liten ny Författare har varit här, vi hade annars haft något at hoppas; nu blir alt hvad ni sagt förmodeligen begrafvit i en djup tystnad.

CARL. — Vårt samtal kan ej eller interesserera flera än oss sjelfva; — men, min nådiga Cousine! ni är så glad, och som jag hört, ärnar ni i morgon lämna Stan.

FRU T. Så, har hon squalrat, lilla Fiken! (med skalkagtighet) — men skulle jag intet vara glad, jag för ju mit nöje med mig?

FREDRIKA. Får du då escorte af hela Stans Cavalierer?

FRU T. Nej! dem lämnar jag gärna åt dig, jag nöjer mig med en enda.

FREDRIKA. Och den är?

FRU T. Åh bevars! det måtte du väl veta, min man.

FREDRIKA. Din man, ha! ha! ha! mins du vårt samtal i märres?

FRU T. — Ack, jag mins; jag mins mycket mer, som du ännu ej vet utaf, jag har sedan dess gjort en stor dårskap; — jag skal säga dig alt när vi komma emellan fyra ögon, jag ångrar det redan, men — den måste ändå soutneras.

CARL. Det kallar jag Philosophie; men kanske för at lämna Damerne tid at så mycket snarare förtro hvarandra sina hemligheter, jag nu
bör

bör låta dem vara ensamne, och förfoga mig in
til Fru Adelgven.

FRU T. Så — at min Cousin värligen kan
preferera hennes sällskap framför vårt; det bör
du aldrig råla, Fiken! men du är en enfaldig
ålskarinna, ack! du skulle se om jag vore ogift
och hade en älskare, han skulle få pinas för
hvarje ord, som kunde luta på något vis til in-
politeße.

CARL. Lycka då, at Fredrika är mera mi-
skundsam; men emedertid var detta en höflighet
af mig, för at lämna Er tid til förroendet.

FRU T. Och ni tror oss ha så dålig smak,
at vi skulle vilja mista ert sällskap för at få
såga hvarandra et par ord, hvartil vi ännu ha
en timma kvar; — hör du ej, Fiken! huru-
dan god vändning saken tar; jag lärer få vara
olk för dig, äfven til din älskare.

CARL. I det fallet tror jag ej at förklä-
dets behof sträcker sig så långt; men i et an-
nat vore värligen min nådiga Cousine oss af nö-
den; — Här är fråga om ej Fredrika sluteligen
blir tvungen at följa mig til min mors ägendom,
för at undvika sin Tante.

FRU T. Tvungen därtill har hon länge sedan
borat vara; — Jag håller annars värligen af
gamla Tante, och skulle ogärna vilja göra henne
någon sorg; men jag håller ändå mer af Fiken,
och när Gummornas helighet går så långt, at de
äfven förbjuda giftermål, och hvad än värre är,
förbjuda Kärlek; då ha de låst för mycket, och då
borde man, för at få heligheten ur hufvudet på dem,
gifva bort dem sjelfva.

FREDRIKA. — Ja, vet du Charlotte! jag
tror du har rätt; — åtminstone kan ingen skylla
dig för andåkrighet, sedan du blef gift.

SCHEN

SCHEN 10.

SOPHIE. DE FÖRRE.

SOPHIE. Vil Herrskapet stiga in och dricka Thé; — Fru väntar.

(Fru T. och Fredrika gå.)

SOPHIE. (til Fridström, som hon fattar i armen); När Herrn druckit Thé, gå då genast i Trågårdens; vänta i lusthuset, tils Mamsell kommer.

CARL. — Men Mamsell har ej nämt något.

SOPHIE. — Hon vet ännu ingen ting; gör endast som jag säger; var bara tyst, vi skola ej dröja öfver en half timma.

ACTEN 3.

SCHEN 1.

(Gatz, half-mörkt — Fru Ädelgrens hus är til höger på Theatern, där bredevid i fonden en Trågård-Mur, med port).

CARL FRIDSTRÖM. FREDRIKA.
SOPHIE.

(komma ut genom Trågård-porten).

SOPHIE. — Nej! frukta intet, Mamsell! det har aldeles ingen fara; — var säker at jag tagit alla möjliga försigtighets mått, jag är för mycket er vän, och för lites Gummans, för at ej göra

CARL.

CARL. Ja, Fredrika, darra intet så; — du skulle til och med kunna skrämma mig; jag är öfvertygad om Sophies tilgifvenhet, kom då; min egen, min bästa flicka!

FREDRIKA. Min Gud, hvart fören ni mig? hvarföre denna hemlighet, detta hviskande?

SOPHIE. Hvarföre denna hemlighet; — Jo, det skulle, min själ, bli en vacker tillställning, om Fruen fick höra oss; — jag var nog rädd när Fru Tälgesten nyss gick hem, förbi Trågården; Dess utom har jag mina viktiga skäl at be Er skynda härifrån.

FREDRIKA. Men hvart då? hvar skola vi åter träffa dig? intet kan jag länge vara ensam med honom, inte.

SOPHIE. Åh, sladder! gå nu bara en gång härifrån, det kan ju hvar minut falla fru'n in at kalla mig. — Fort til vårdshuset här nere vid ändan af gatan, om et qvart skolen ni finna alla vännerna där; — Gå en gång —

CARL. Kom, min Fredrika! vi skola där vara säkre; — kom min vän, frukta ej, det är ju din Carl, som följer, som leder dig.

FREDRIKA. Ack Carl! jag går; — men —

SOPHIE. Men, gör det då för all del en gång. — Tyst; jag hör någon, för all del, skynda Er.

(hon förer dem ut på vänstra sidan i fonden).

SCHEN 2.

SOPHIE. — Så —! nu äro de snart i sällskapet, hade jag så vift Gumman med sin Coridon där; men änteligen har jag så förnuftigt stält

F

til

til det, at om intet det bår alt för rasande til, skola mina ömma Ålskande snart se sin föreningsdag; — och se'n, Sophie! flyttar du til en tjenst, där man ej så noga ser dig på fingrarne, och där du slipper läsa Postillan hvar enda Söndag; — Ack! hvad Fruen skal bli flat, jag ser det redan förut i andanom; hon ställer til en så präktig intrig för sin Brordotter; går nu, med en bruds otålighet och väntar på klockslaget, och när hon kommer ner, kastar sig i armarne på den unge, raske, vackre Herr Fridström, så kommer et välgörande ljus, öppnar henne ögonen, och hon befinner sig - - . Men hörde jag ej Klockan slå 6, och kommer där ej någon där borta i en slängkappa? — jo, min själ! där har hon sin unga Ålskare, jag kände Gubbens ömhet mot Brorsonen för väl, för at ej vara säker om utgången; — Nu opp til Fruen. — (Hon går in genom Trågårds-porten, som hon stänger efter sig.)

SCHEN 3.

MAJOR POMMERNFELT, (insvept i en Kappa). Hå! — jag måste, besitta mig, bekänna, at jag är en förbannad narr; har väl någon Sexti-års Gubbe haft en mera rasande händelse än jag? jag går til Fru Ädelgren, friar med all anständighet, och den satans maran ger mig rent af korgen, jag kommer hem kl. 4 och finner en billet för mig på bordet; utanskriften var, besitta mig, til Major Pommernfelt, och här fins, ta mej fan, ej mer än en Major Pommernfelt i hela världen; Jag öppnar billetten,
den

den var ifrån Fredrika Adelgren til Fridström; et møte utfatt hår vid porten kl. 6 i aften; - - jag viste, besitta mig, intet hvad jag skulle göra, Fridström var ej hemma, Fan viste väl om han var kvar hos Kåringen, och dit kunde väl ej hin håle skicka billetten tillbaka; Klockan slog half 6 och ännu hade jag ej fattat något beslut. Ett, tu, tre tog jag hans kappa på mig och nu står jag här, en vacker fogel. — Men bättre, besitta mig, är det, at hon råkar i minna armar, än i någon annans; jag skal åtminstone föra henne i säkerhet, tils jag får rätt på Systerlös min. — Tyft; — där kommer någon til porten; - - - där har jag, min själ, den sköna.

SCHEN 4.

MAJORN. FRU ADELGREN infvept i en kappa, ledd af SOPHIE.

SOPHIE. (fakta) Är någon här?

MAJORN. (smyger sig til Sophie, fattar henne i armen.) (Sagta) — Hvem är det?

SOPHIE. (hviskande til Majorn) Tyft Herr Major! säg aldrig ord, man kan höra oss, stå bara, där Herrn står.

MAJORN. (hviskande til Sophie) Är det hon?

SOPHIE. (sagta til Majorn) — Ja; tyft! (sagta til Fru Å.) — Det är han, hvart befäl- ler Fruen?

FRU Å. (likafå til Sophie) Hvart han sjelf vil föra mig; men bed honom för all del ej tala mig til.

SOPHIE. (sagta til Majorn) Hon vil bli förd til vårdshuset vid ändan af gatan; Herr Majorn måste gå en lång omväg kring Trågården och vänta innan Majorn går in i vårdshuset til kl. half 7; men för all del ingen gång öppna munnen, ty Borgmästarinnan vakar strängeligen öfver oss.

MAJORN. (lika tyft) — Har ingen fara, jag skal nog veta skicka mig; hvar är hennes hand?

SOPHIE. (lika til Frun) Han begär handen. (Fru Å. räcker sin hand til Sophie, som lägger den i Majorens; Sophie leder dem ut i fonden bakom Trågårds-muren).

SCHEN 5.

SOPHIE.

Ha! ha! ha! Där gå de nu, lika rädda, bägge två, at öppna munnen; — Jag tycker, jag känner, hur ömt Borgmästarinnan kramar Majorens hand, öfvertygad at det är Fridström, och hur rädd den gamle Majorn leder frun, lika öfvertygad at han fått i sit förvar den dyrbaraste skatt för sin Syster son; — bägge frukta de at yppa bedrägeriet, och därförå raga de säkert; den långa omvägen var dem äfven nödig, ty nu hinna de unge bägge at i frid besinna sig på sit öde; — och huru bestörte skola de ej blifva, då de af Majorns och Fruns egen mun bli uplyste om hela tillställningen. — Så; jag har nu upfyllt min skyldighet, och jag går med

med otålighet at vänta deras återkomst: —
 ha! ha! ha! Major'n och Fru Adelgren, i
 sanning et vackert par. Ha! ha! ha!

SCHEN 6.

(Et rum i Vårdshuset med trenne dörrar, en til
 Parstun, en til en Kammare i fonden, och en
 til et Cabinet).

CARL FRIDSTRÖM. FREDRIKA.

FREDRIKA. — Nej, Carl! jag har aldrig
 i min lefnad varit så rådd, här måste förestå
 oss något besynnerligt öde; — Ack! om alt detta
 vore en tillställning af min Tante eller af Sophie,
 för at ännu mera göra oss olycklige.

CARL. — Eller lycklige; — var säker, min
 vän! at Sophie ej kan bedraga oss; Egennyttan
 lägger ofta mycket starkare band på en människa
 än hedren; — Sophie är så väl betalt, och
 löftet at komma i vår tjänst —

FREDRIKA. — Ja, men däremot kan du af-
 ven vara öfvertygad at min Tante ingen ting
 sparar för at få henne in i sina planer. Alt
 sedan hon fick den vurm, at älska dig. —

CARL. — Är då der en vurm, at älska
 mig?

FREDRIKA. (leende) — Ja, hos henne, som
 gör det utan hopp, kan det väl aldrig få namn
 af annat än en galenskap; — Men du afbröt
 mit tal; Alt sedan har jag märkt mycket för-
 troende mellan Tante och Sophie.

F 3

CARL.

CARL. Förmodeligen för at til vår fördel så mycket närmare kunna utleta hennes tankar. — Nej! jag hör aldeles ingen misstänka på Sophie.

FREDRIKA. — Men hvad kunde då väl ordsaken vara til all hennes hemlighet med denna flygt? — eller måns hon kommer hit? eller —

CARL. Frukta ingen ting, min Fredrika! Carl är ju hos dig, du ser ju honom framför dig, bredevid dig, inom dig; kan du då darra, när du därtil är utan förebräelse?

FREDRIKA. — Utan förebräelse; bör jag då ej förebrå mig flykten från min Tantes hus? Nej, min vän! om jag fick följa mit hjerta, återvände jag dit.

CARL. — Bästa Fredrika! — var blott en gång öfvertygad, at hela denna händelsen blifvit upspunnen til dit eget bästa; Se hur lugn och säker jag är; skulle jag väl kunna vara det, om den minsta fara för dig vore för handen; men jag är inom mig så öfvertygad at alt detta får et godt slut, at jag ej finner det löna mödan at vara rädd.

FREDRIKA. Nej! Bästa Carl! för all ting i världen neka mig ej denna bön: följ mig hem til min Tante, jag skal för hennes fötter urgjuta hela mit hjerta, hon skal röras; kom Carl! . . . Ack! Gud, jag hör någon komma i trappan, skynda, hjelp din Fredrika!

CARL. — Din förskräckelse gör dig då aldeles förvillad; men du har rätt, jag hör buller, och det af flera personer; — Kom då, min Fredrika, skyndom öf in i denna kammaren, at vi där kunna höra om detta als kan angå öf på något vis.

(De gå in i kammaren i fonden och taga ljuset med sig),

SCHEN

BRUKS-P. TÅLGSTEN, half-full,
ledd af Henrik som bår en lykta.)

HENRIK. — Här, Herr Patron! är deras
mötesplats.

TÅLGSTEN. — Här, så du, här; —
komma de då hit snart? så de det, du dum-
hufvud.

HENRIK. — Ja; hit kommer nådig Fru
och Baron, så lydde åtminstone Billetten, som
jag bar til honom.

TÅLGSTEN. — Hvilken honom? dit nót!

HENRIK. — Baron, vet jag; Kors bevara
mig, jag visade ju Herrn sjelf billetten, innan
jag bar bort honom.

TÅLGSTEN. Hvarföre bar du bort honom,
såger du?

HENRIK. — Herrn befalte mig ju så sjelf,
vet jag.

TÅLGSTEN. Ja. det är sant; (låtter sig)
— Hör, nu skal du gå ner til Hof-Rådet och
såga, at jag ska ha den äran komma dit til
afton i dag — (Henrik vil gå,) hör du, hvad
är klockan nu?

HENRIK. — Sex slagen, Herr Patron.

TÅLGSTEN. Var det då de skulle komma?

HENRIK. Ja, det var det.

TÅLGSTEN. — Nå, så bed dem skynda sig
då; de kunna väl begripa at jag har andra affai-
rer at tänka på, än sitta här och vänta på
deras Kärleks-möten: Se så, gå nu, — gå —
såger jag dig, och bed dem vara så goda och
intet låta mig sitta här länge ensam.

(Henrik går.)

SCHEN

SCHEN 8.

TÅLGSTEN. — Är jag i mörkret? ja, fan besitta, är jag icke det; jag ser, min själ, intet hand för mig, en gång. - - - Henrik! — nu är den satan också borta; — Ja, så är det, när man har en otrogen Hustru, då är man så tung i hufvudet så. - - Henrik! å intet hör det dumhufvudet heller; - - - Hu, hu, det var svartmålade Tapeter, och alt dansar det så rundt omkring, til och med stolen, som jag sitter på. - - Charlotte! kom nu, min Angel, skal jag förlåta dig; jo, Fan ska vist förlåta dig för det du har omsorg med min coëffure, och vil frisera mig på en rasande mode. Nå, nå, råttnu väntar jag intet längre på Er, barn; - - Se nu då, se nu, kom då hit, se så — (sträcker ut armarne at omfamna någon) — se så; — Tyst, där kommer hon, min själ; Tyst! Bror Tålgsten, rig nu, — Tyst.

SCHEN 9.

BARON FLAXENHJELM, kommer smygande in på tå.) TÅLGSTEN.

BARON. Kan hon väl vara kommen än? - - Här var svart som i grafven; — men tyst, någon andas där borta; Charlotte!

TÅLGSTEN. (sagta) Den satans narrn, han tar, besitta honom, mig för Charlotte.

BARON. Det hvijskar, min själ, där borta, säkert har jag henne här. Gudomeliga!

TÅLGSTEN. (suckar) — Ack! BA-

BARON. *Ack, min älskade Charlotte! Ni har förmodeligen väntat mig länge; — men jag är nu här, färdig at följa Er — in i döden.*

TÄLGSTEN. *(suckar) — Ah!*

BARON. *Men hvad, ni svarar mig ej? hvar är ni då?*

TÄLGSTEN. — *(med fint målföre) — Här.*

BARON. — *Hvar då? jag ser ingen. (i det samma Flaxenhjelm nalkas stolen, hvarpå Tålgsten sitter; fattar denne honom om halsen och kastar honom med sig på golvet.)*

SCHEN IO.

FRU TÄLGSTEN. *(med en lyckta.)*

DE FÖRRE.

FRU T. *Ack! hvad jag darrar. (förskräckt) Men hvad är detta? (hämtar sig) Tålgsten och Flaxenhjelm; ha! ha! ha! Ack! hvad ni ömt omfamnar hvarandra.*

BARON. *Ja, så at han, min själ, hållit på at strypa mig. (slirer sig lös från Tålgsten) Så, min Fru, ni har blott behagat roa er på min bekoftnad.*

FRU T. *(refer up sin man) (med mine til Baron:) Nej! min Baron! då jag skref billetten, var det verkligen mir alfvare; — i förvislan öfver min Mans beslut at resa på Lander, var jag nog svag at et ögonblick låna örat at ert så många gånger uprepade förslag; måtte ångren af mit fel, och ert mistag, ha rättat oss bägge.*

TÄLGSTEN. *Ah! du talar, min själ, som en ängel; Kom, jag har också förldrit dig med, efter jag fick så innerligen kramma den där fina Herrn.*

BARON. *Och jag vore väl också en narr, om jag vore den enda trumpne i sällskapet; jag tycker vi kunna rätt väl roa oss åt hela handlingen; — Ah, min nådiga Fru! jag hoppas detta ej eller skal störa vår gamla vänskap; ty om Herr Bruks-Patron ej är däremot, så följer jag, min själ! med Herrskapet på Landet.*

TÄLGSTEN. — *Ah, mycket förbunden för den äran, min Baron! — då tror jag — jag tror, at jag liksom väl kan bli kvar i Stan; det kan komma på et ut, tycker jag; — men kom, mina Damer! låtom oss gå in i detta Cabinettet, och i en bål dränka alla våra bekymmer. Kom!*

(Tälgsten tar sin Fru under ena armen och Baron under den andra och går in i Cabinettet)

SCHEN II.

CARL. FREDRIKA.

(komma utur kammaren.)

CARL. — *De äro borta. Nå väl! Fredrika! har du nu en fullkomlig uplysning om denna vän, hvarföre jag varnat dig; kan du nu ej sjelf finna, huru mycken fara den flicka löper, som med för mycken öppenhet förtvror sig åt desse så kallade förkläden.*

FREDRIKA. — *Men hon ångrade, och rättade sig ju genast?*

CARL.

CARL. Ja, sådane äro de; det ena ögonblicket anläggas de en plan, begå et fel, narra sin man, och inom en handvändning ångra de det; men den, min Fredrika, som så lätt beslutar, och så lätt ångrar et fel, är alltid lika färdig att åter begå det.

FREDRIKA. Jag vil ej tro detta om Charlotte; jag har förut sagt dig hur mycket moder, världen, den goda tonen fördärfvat henne; men att hennes hjerta dock i grund är godt; —

CARL. Emedlertid, min vän, äger du, utan smicker, mycket mera förstånd än hon; och då en förståndig flicka nödvändigt måste ledas af en fru, så bör åtminstone denna frun ej vara mindre förnuftig än flickan sjelf. — Hådanefter, min vän, är endast jag din ledare.

FREDRIKA. — Ack Carl! jag vågar önska, men ej hoppas detta.

CARL. — Jo; min vän! — du skal äfven hoppas det och inom denna aftons slut är du min; min vagn väntar dig, jag har honom färdig; det är ej mer än en half mil til min mors ägendom; det fördras blott et beslut.

FREDRIKA. (fermt) — Men jag tar ej detta utom min Tantes samtycke.

CARL. — Men vil du låta detta enda, detta sköna tilfälle, äfven fruktlöst gå förbi; kom, Fredrika! vakla ej längre, et steg tillbaka eller et steg fram, därpå beror mit öde, et enda - - -; medan ännu allt är tyft, kom —; — Bästa, kåraste Fredrika!

FREDRIKA. - - Vål Carl! jag följer dig.

(De skynda til dörren, som öppnas; just då möta dem Majorn och Fru Å.)

) o (

SCHEN 12.

DE FÖRRE.

MAJORN. FRU ÅDELGREN.

FREDRIKA. — Gud! — min Tante!

FRU Å. Fredrika! — Majorn! — Gud!

MAJORN.) — Fru Ådelgren!

CARL. —)

MAJORN. — Nd, besitta mig, min nådig Fru; är icke det Er, jag har haft den åran at följa; — Men hvarifrån kommer då Ni? Mamsell!

FREDRIKA. Gud! hvar är jag. — Min Tante! jag har ej villat följa honom, jag försäkrar er det.

MAJORN. — Ej villat följa honom; men ni har ju sjelf skrifvit billetten, vet jag?

FREDRIKA.) Billetten!

CARL.)

MAJORN. Ja, billetten, ja! som inuti var från Mamsell til dig; men utanskriften, besitta mig, til mig, och därför, bröt jag, ta mej fan, honom också.

FRU Å. Nå - -! då har den ogudaktiga ungen, den Sophie —

FREDRIKA.) Hvad nu? hvad har hon?

CARL.)

FRU Å. — Ack, mina barn! jag skåms så, förlåte mina synder; — jag blyges at —

MAJORN. Åh! skåms intet nu, Fru Borgmästerinna; nu är der ändå, min själ, för sent; såg rent ut, det torde väl kunna hjelpas än.

FRU Å. Aj! oj! den leda Satan; han har då uppenbarligen med mig drifvit sit spel; Ack vet ni,

ni, mina barn! den styggen förledde mig at i Fredrikas namn skriva en billett til Fridström och utsätta et möte vid min port kl. 6; — Sophie skref utanskriften —

MAJORN. — Och den var, fan besitta, til mig, och kl. 6 var jag där, och därifrån förde jag frun hit och nu äro vi här, därmed är den historien all. Men hur fan är du och Mamsell hitkomma?

FRIDSTRÖM. På Sophies invärdande gingo vi genom Trågårdporten hit; — Emedlertid hade jag min vagn i ordning, och nu voro vi just på vägen at resa til min mors ägendom, då wi mötte Er.

FRU Å. — Åh! Himlen vare tack! det är då ännu någon hjälp. — Den stygga Sophie —

MAJORN. Ja; hon bör, min själ, ha tack för allsammans; men låt oss nu ej dröja längre här; — Et ord ändå, så godt först som sist; — Fru Borgmästerinna! låt dem få hvarandra.

FRIDSTRÖM. Min Fru!

FREDRIKA. — Min Tanze!

FRU Å. — Åh, så må ske då; Mina barn! lefven i tukt och åra.

(De kyssa hennes händer.)

Och efter de nu äro förenade, — så —

MAJORN. Så kunna vi, besitta mig, bli det med.

FRU Å. — Med det förbehåll, at ni aldrig mera svår; så (suckar) blif då salig Adelsgrens värdige efterträdare.

MAJORN. (kysser hennes hand) Nå, jag skal, besitta mig, heller aldrig svåra mer; — Ack! jag är så glad, så glad, som när jag var Fåndrik i min ungdom, och fick en kyss i någon pant-lek. Ah! — det gjorde godt på gamla dagar.

) o (
 SCHEN 13.

DE FÖRRE.

FRU TÄLGSTEN. BARON FLAXEN-
 HJELM.

BÄRON. — Åh — min nådiga Fru! låt
 Gubben sofoa; vi göra emedlerid en promenad —
 (blir warie de öfrige) — men hvad är?

FRU T. Ack! Fredrika och Fridström; —
 och Herr Majorn och Fruen. — Åh! här lären
 vara förlofningar å färde. Jag har den äran
 at gratulera! —

FREDRIKA. — Tack, Charlotte! men jag
 behöfver nu ej mera något förklåde.

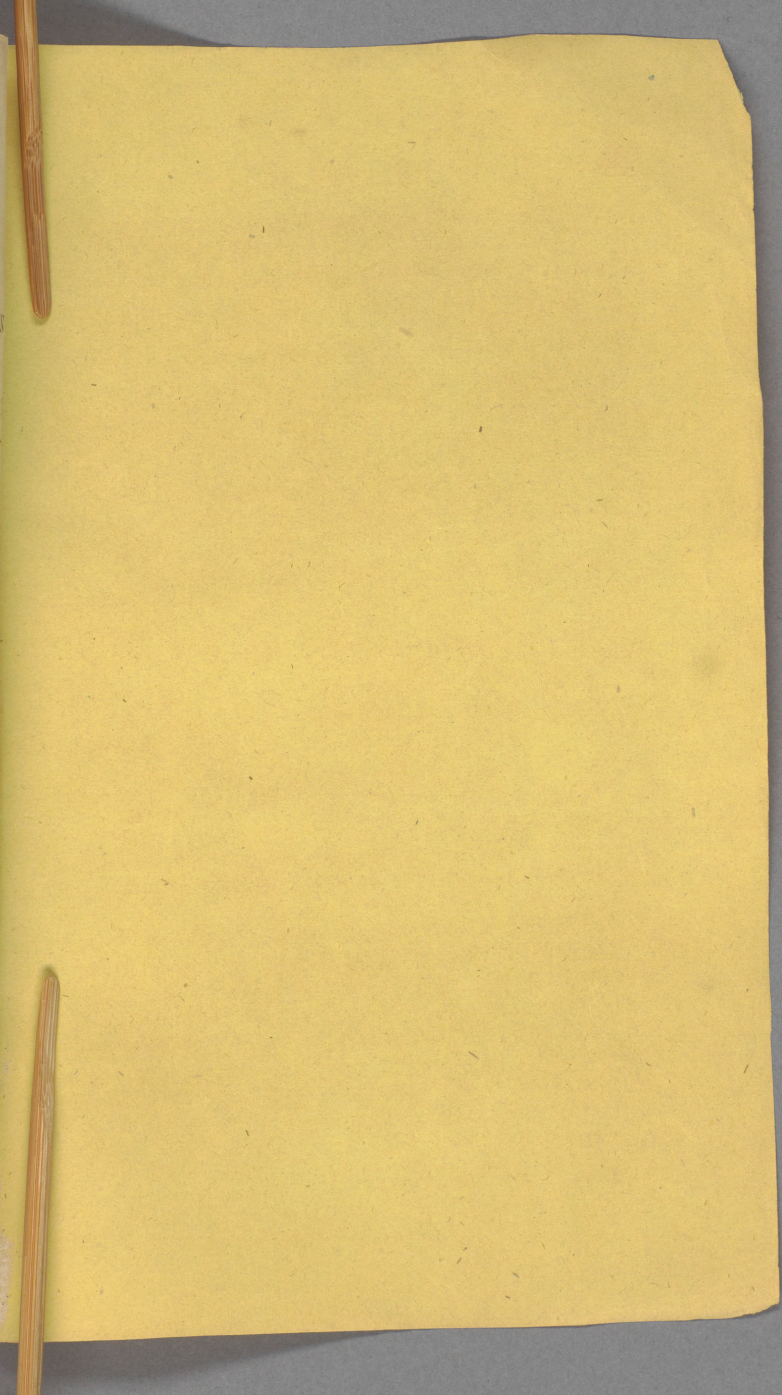
FRU T. — Så finnas tusende andra, som be-
 höfva det; Nu blir du snart Fru, Fiken lilla!
 kom då til mig, skal jag låra dig alla de vackra
 saker, jag lofvade dig i föremiddags.

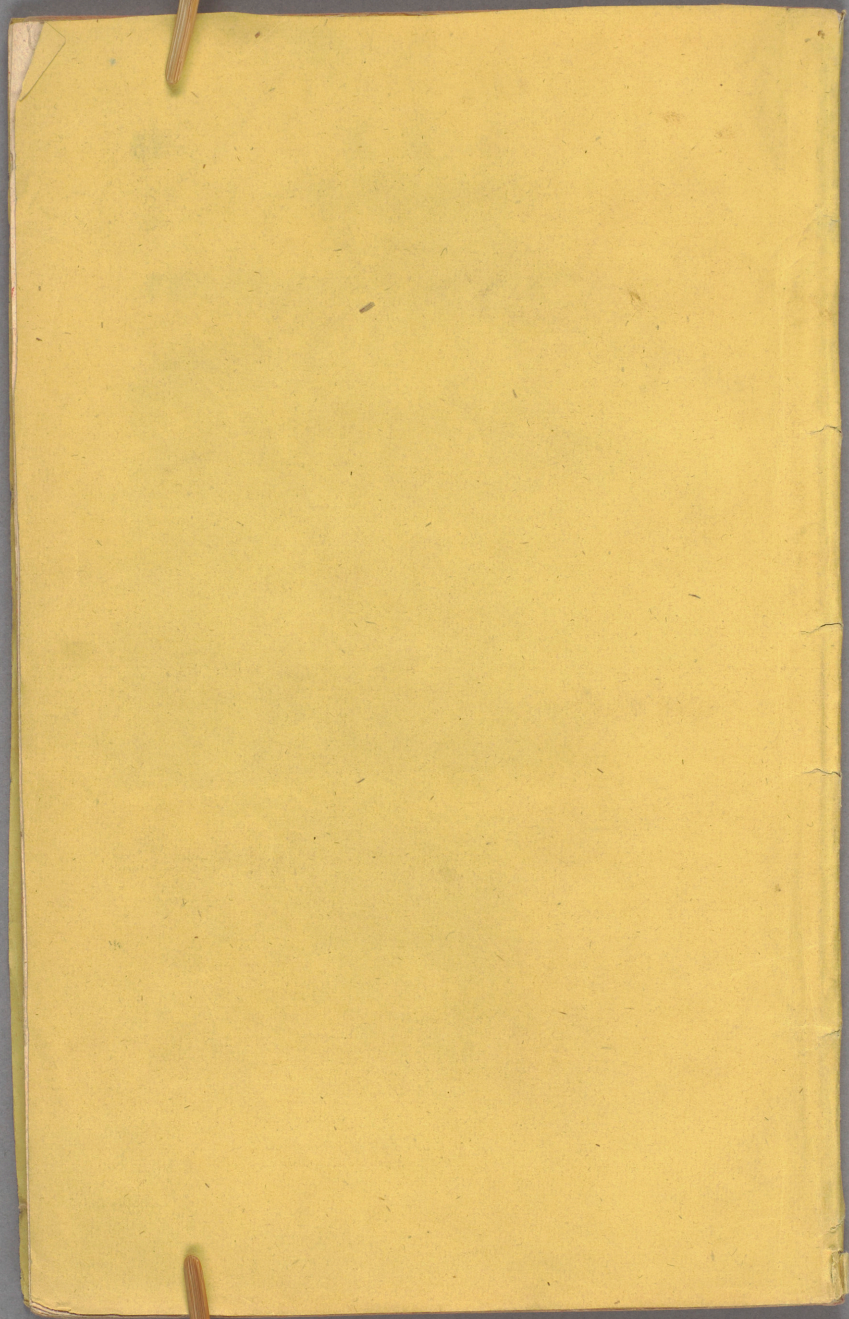
FREDRIKA. — Nej, tack, min vän! en
 dygdig Hustru, ung eller gammal, har lårt alde-
 les nog, då hon behagar sin Man.

(Ridauen faller.)

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

